

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **T. L. T.**, zastoupen Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2014, č. j. OAM-163/LE-BE02-HA08-2014, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č. j. 49 Az 16/2014 - 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu Mgr. Janu Lipavskému, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Žalobce podal dne 29. 7. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území ČR. O mezinárodní ochranu formou azylu požádal v době, kdy jeho vlastním zaviněním v důsledku trestné činnosti spáchané na území Německa mu bylo zrušeno povolení k pobytu na území ČR, přičemž mu byl příslušnými orgány Německa udělen zákaz vstupu do schengenského prostoru, a to od 23. 6. 2009 do 23. 5. 2015.

[2] Rozhodnutím ze dne 16. 10. 2014, č. j. OAM-163/LE-BE02-HA08-2014, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „zákon o azylu“).

[3] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který jeho žalobu zamítl. K jediné žalobní námitce týkající se absence posouzení možnosti přiznání doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve vztahu k možnému zásahu do rodinných práv cizince, krajský soud uvedl, že zákaz zasahovat

do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) je dán pouze tehdy, není-li zásah v souladu se zákonem a v demokratické společnosti nezbytný v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Žalobce byl však ve Spolkové republice Německo pravomocně odsouzen za trestnou činnost a žalovaný nepochybil, když v takovém případě nevzal v potaz zásah do soukromého a rodinného života žalobce, neboť by byl pobyt žalobce na území České republiky v rozporu se zájmem na veřejné bezpečnosti a přecházení zločinnosti. Dále soud shledal nevěrohodným tvrzení žalobce, že v zemi původu nemá žádné příbuzné, „*neboť při ústním pohovoru uvedl, že před svým odjezdem pobýval u rodičů jeho otce a v letech 2006, 2007, 2009, 2010 a 2012 navštěvoval svého strýce, a to vždy na dva měsíce*“. Uzavřel, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl relevantní skutková zjištění a při posuzování důvodů udělení doplňkové ochrany k nim přihlédl.

II. Kasační stížnost a další podání

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel se domnívá, že důvodem pro udělení doplňkové ochrany z důvodu hrozícího nebezpečí či vážné újmy je případ, kdy by bylo vycestování cizince v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, které představuje i čl. 8 Úmluvy zaručující právo na soukromý a rodinný život, kdy cizinec má na území České republiky rodinný život. Vycestování stěžovatele s ohledem na jeho rodinný život není možné, což žalovaný pominul. Krajský soud však uzavřel, že žalovaný nepochybil, neboť stěžovatel se dopustil na území Německa trestné činnosti a jeho pobyt v České republice by byl v rozporu se zájmem na veřejné bezpečnosti a předcházení zločinnosti. V tomto rozsahu jsou dle stěžovatele závěry žalovaného a krajského soudu nepodložené relevantními důkazy a vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť nebylo přihlíženo k povaze trestné činnosti, které se měl stěžovatel dopustit.

[6] Stěžovatel se dovolává závěrů vyslovených v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, týkajícího se výkladu pojmu „veřejný pořádek“ při aplikaci zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), kde soud vycházel i ze znění směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“). Na čl. 27 této směrnice stěžovatel rovněž odkazuje. Co do výkladu pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ zmiňuje stěžovatel i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2011, č. j. 3 As 21/2011 – 85, a ze dne 13. 6. 2013, č. j. 3 As 78/2012 – 32. Stěžovatel rovněž poukazuje na judikaturu týkající se přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Byť si je plně vědom, že se odkazovaná rozhodnutí vztahují k jinému právnímu předpisu, domnívá se, že citované závěry jsou plně aplikovatelné i na věc stěžovatele posuzovanou v režimu zákona o azylu. Žalovaný ani krajský soud neposoudili v intencích předmětné judikatury intenzitu jednání, za něž byl stěžovatel odsouzen, ve vztahu k možnému rozporu se zájmem na veřejné bezpečnosti a předcházení zločinnosti. Stěžovatel vycestoval ze země původu již v roce 2001 s rodiči, kteří na území České republiky žijí, a prožil zde zásadní část svého života. Dle stěžovatele nemůže být správní orgán zbaven

pokračování

povinnosti brát v potaz a posuzovat zásah do soukromého a rodinného života cizince pouze konstatováním, že se dopustil trestné činnosti. Věc tak byla posouzena na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

[7] Uvedl-li krajský soud, že pobyt stěžovatele na území České republiky by byl v rozporu s veřejným zájmem na „národní bezpečnosti“, pak stěžovatel namítá, že tento pojem je nutno spojovat s bezpečností České republiky, na jejímž území stěžovatel žádnou trestnou činnost nepáchal, přestože na jejím území žije již 15 let. Obavy krajského soudu jsou tak důkazně nepodložené a bezpředmětné. I pro stěžovatele tak platí zákaz zasahování do práva na respektování soukromého a rodinného života, ke kterému v jeho případě došlo.

[8] Konstatování krajského soudu týkající se nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele, že nemá v zemi původu žádné příbuzné, považuje stěžovatel za nedostatečně odůvodněné a nelze seznat, na základě jakých okolností soud k tomuto závěru dospěl. Stěžovatel pouze uvedl, že před svým odjezdem pobýval u rodičů otce. K tomu však došlo již před 15 lety a soud nevzal v úvahu, že prarodič stěžovatele již mohl zemřít. Co se týče návštěv strýce, stěžovatel tvrdí, že se jedná pouze o vzdáleného příbuzného. Již v žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel uvedl, že rodinu i veškeré vazby má na území České republiky a ve Vietnamu již žádné vazby nemá. Stěžovatel upozorňuje, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu postačuje, pokud žadatel o azyl prokáže své tvrzení vlastní věrohodnou výpovědí. Pochybnosti je povinen prokázat správní orgán. Správní orgán ani soud však nevzaly v úvahu veškeré relevantní informace uváděné stěžovatelem.

[9] Stěžovatel má za to, že splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť mu hrozí nebezpečí vážné újmy v podobě narušení jeho rodinných vazeb na území České republiky, což by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, konkrétně čl. 8 Úmluvy. K právu stěžovatele na respektování soukromého a rodinného života dle Úmluvy však žalovaný (a následně i krajský soud) vůbec nepřihlédl. V zásadních pochybeních soudu i žalovaného při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a nesprávném posouzení právní otázky pak stěžovatel spatřuje přesah vlastních zájmů, pročež je kasační stížnost přípustná.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namísto kasační stížnosti odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[11] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namísto změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ*

přijatelosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[12] Stěžovatel k otázce přijatelosti své kasační stížnosti, respektive podstatnému přesahu vlastních zájmů, uvedl, že krajský soud i žalovaný zásadně pochybili při zjišťování skutkového stavu, hodnocení důkazů a posouzení právní otázky. Tento názor Nejvyšší správní soud neshledává, a nepovažuje proto kasační stížnost za přijatelnou z důvodů uvedených stěžovatelem, ani z žádných jiných důvodů.

[13] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že v žalobě podané krajskému soudu stěžovatel nikterak nezpochybňoval skutková zjištění a namítal pouze nesprávné právní hodnocení věci. Proto jsou jeho kasační námitky stran nedostatečného zjištění skutkového stavu nepřijatelné ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nicméně, stěžovatel zjevně nerozlišuje mezi skutkovými zjištěními a právním hodnocením věci. Domnívá se, že když žalovaný a krajský soud neshledali jeho rodinné vazby na území České republiky jako důvod pro udělení doplňkové ochrany, pak nedostatečně zjistili skutkový stav a nepřihlíželi ke všem stěžovatelem tvrzeným okolnostem. Z napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalovaný správní orgán i krajský soud vzaly v potaz vše, co stěžovatel tvrdil a co vyplývalo ze spisu, přičemž stěžovatel neuvádí žádné jiné skutečnosti, ke kterým nebylo přihlédnuto, nýbrž vyvozuje z nich opačné závěry. Skutečnost, že soud (ani žalovaný) neshledal v příběhu stěžovatele okolnosti, které by spadaly pod azylově relevantní důvody, neznamená, že by vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu či věc nesprávně posoudil. Pro úplnost je v hodné podotknout, že již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 – 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[ž]ádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se ke těmto skutečnostem vztahují“. V případě stěžovatele bylo postupováno zcela v souladu s tímto závěrem.

[14] Ve vztahu k právnímu hodnocení věci Nejvyšší správní soud předně upozorňuje, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94). Potřeba legalizace pobytu na území České republiky není zákonným důvodem pro přiznání azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.2.2005, č.j. 4 Azs 333/2004 – 69, www.nssoud.cz).

[15] Stěžovatel od počátku správního řízení a i nadále stále tvrdí, že chce na území České republiky setrvat, protože zde žije jeho rodina a on ve Vietnamu nikoho nemá, přičemž veškeré vazby má s ohledem na délku svého pobytu právě na území České republiky. Stěžovatel podal

pokračování

žádost o mezinárodní ochranu až v okamžiku, kdy zjistil, že se zde po zrušení pobytového oprávnění z důvodu páčání trestné činnosti nachází nelegálně (při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 6. 8. 2014 stěžovatel sám uváděl, že mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu, neboť v Německu mu byl udělen zákaz vstupu do schengenského prostoru z důvodu spáchání trestného činu nelegálního obchodování s drogami). Nikterak přitom nezpochybňuje, že jediným důvodem žádosti o azyl je snaha legalizovat pobyt na území České republiky, neboť se zde vlastní vinou nacházel neoprávněně. Jak bylo již naznačeno, k legalizaci pobytu cizince nemůže sloužit procedura v režimu zákona o azylu, neboť ten poskytuje ochranu především cizincům, kteří jsou v zemi původu vystaveni (nebo jim hrozí) pronásledování či vážná újma ve smyslu tohoto zákona. Důvody, které vedly stěžovatele k podání žádosti o mezinárodní ochranu, však nejsou nijak azylově relevantní a svou situaci musí primárně řešit v režimu zákona o pobytu cizinců. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že stěžovatel pobýval v České republice již od roku 2001 a žádost o mezinárodní ochranu podal až v roce 2014, kdy již neměl platné pobytové oprávnění. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, je o azyl nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jinými slovy lze říci, že u posuzování žádosti dle zákona o azylu se předpokládá, že ten, komu hrozí v zemi původu pronásledování či újma z azylově relevantních důvodů, zažádá o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně poté, co tuto zemi opustí a přicestuje do hostitelského státu. I to nasvědčuje tomu, že příběh stěžovatele není azylově relevantní a pro řešení své situace zvolil nevhodné prostředky, resp. tak učinil účelově.

[16] Nejvyšší správní soud podotýká, že judikatura, které se stěžovatel dovolává, se nevztahuje k aplikaci zákona o azylu, nýbrž zákona o pobytu cizinců a dopadá na případy, kdy cizinci není uděleno pobytové oprávnění z důvodů hrozby narušení veřejného pořádku či je mu uděleno správní vyhoštění. Právě tehdy je na místě ve smyslu citované judikatury poměřovat zásah do soukromého a rodinného života cizince se zájmy státu na ochraně veřejného pořádku, bezpečnosti a dalších hodnot s ohledem na závažnost protiprávního jednání, kterého se cizinec dopustil. Bylo by však zcela v rozporu se smyslem a účelem řízení dle zákona o azylu, kdyby se v tomto rozsahu na správní orgány rozhodující v řízení dle tohoto zákona kladly stejné požadavky jako na orgány rozhodující v režimu zákona o pobytu cizinců, tedy kdyby musely stejným způsobem poměřovat zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince se zájmy státu. Judikaturu odkazovanou stěžovatelem tak nelze plně aplikovat i na posuzovaný případ, jak se stěžovatel mylně domnívá. Je sice pravdou, že některá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu připustila s odkazem na § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, že zásah do rodinného života cizince může představovat důvod pro naplnění podmínek k udělení doplňkové ochrany (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 – 92, a ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014 – 27), avšak zároveň z nich plyne, že tomu tak může být jen za velmi výjimečných okolností. Takové okolnosti však v příběhu stěžovatele seznat nelze. V případě, kdy v průběhu správního řízení nejsou zjištěny výjimečné okolnosti, není třeba, aby rozhodující správní orgán podrobně rozebíral, jak silné jsou rodinné vazby cizince na území České republiky a poměřoval je se zájmem státu, aby na jeho území cizinec dále nepobýval. Z napadeného rozhodnutí je přitom zřejmé, že všechny stěžovatelem tvrzené okolnosti vzal žalovaný v potaz a při rozhodování je hodnotil. Nicméně úvahy, které měl žalovaný, a následně i krajský soud, dle stěžovatele učinit, se opírají o judikaturu, kterou na posuzovaný případ nelze použít. Závěry ohledně výkladu pojmu „veřejný pořádek“ či „závažné narušení veřejného pořádku“, jejichž aplikace se stěžovatel dovolává, se vztahují k výkladu konkrétních ustanovení zákona o pobytu cizinců. Ta z důvodu (hrozby) narušení veřejného pořádku umožňují odeprít cizinci udělení trvalého pobytu či mu uložit správní vyhoštění. V takovém případě se má poměřovat závažnost protiprávního jednání, které je cizinci vytýkáno, se zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Totožné poměřování však není

na místě u rozhodování o žádostech v režimu zákona o azylu, který sleduje odlišný smysl a účel než zákon o pobytu cizinců. Nadto okolnost, že se stěžovatel dostal v důsledku spáchání trestné činnosti do situace, kdy již nemůže na území České republiky legálně setrvat, odůvodňuje naopak závěr, že se nejedná o případ hodný udělení doplňkové ochrany na základě zásahu do soukromého a rodinného života cizince. Odkazuje-li stěžovatel pro podporu své argumentace i na směrnici č. 2004/38/ES, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že tato směrnice se vztahuje na občany EU a jejich rodinné příslušníky, a pro případ stěžovatele je proto zcela irelevantní. S ohledem na uvedené lze uzavřít, že námitky uplatněné stěžovatelem se zcela mýjí s předmětem řízení.

[17] Tvrdil-li tedy krajský soud, že v případě stěžovatele nemohlo dojít k porušení čl. 8 Úmluvy, neboť se na území Německa dopustil trestné činnosti, aniž by podrobně hodnotil závažnost činu, kterého se dopustil, a poměřoval jej se zásahem do soukromého a rodinného života stěžovatele v případě návratu do Vietnamu, nelze v jeho závěru shledat žádné zásadní pochybení, jak stěžovatel namítá. Zcela absurdní a pro věc nerozhodná je pak argumentace, že stěžovatel se dopustil trestné činnosti na území Německa, a obavy krajského soudu o „národní“ bezpečnost České republiky jsou tak bezpředmětné.

[18] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že argumentace krajského soudu týkající se věrohodnosti stěžovatelových tvrzení ohledně příbuzných žijících ve Vietnamu, nepředstavuje nosný důvod rozhodnutí, přičemž ani zde krajský soud nepochybil, jak tvrdí stěžovatel. Nevěrohodnost tvrzení stěžovatele, že nemá ve Vietnamu žádné příbuzné, spatřoval krajský soud v tom, že v průběhu správního řízení stěžovatel sám uváděl, že před odjezdem do České republiky pobýval u rodičů otce a v letech 2006, 2007, 2009, 2010 a 2012 navštěvoval svého strýce. Předmětná úvaha je logická a vyplývá z ní, na základě jakých skutečností byla učiněna. Námitky stěžovatele tak nejsou důvodné.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[20] Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[21] Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2016, č. j. 6 Azs 89/2016 – 20, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Jan Lipavský, advokát se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové. Ustanovenému advokátovi se dle § 35 odst. 8 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, přiznává odměna za zastupování 6.200 Kč za dva úkony právní služby (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti) a paušální náhrada hotových výdajů 600 Kč. Současně zdejší soud přiznal ustanovenému advokátovi částku 1.428 Kč odpovídající příslušné sazbě daně z přidané hodnoty, kterou je povinen odvést. Celkem tedy byla výrokem III. tohoto usnesení advokátu přiznána částka 8.228 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2016

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu